

p. 106

Sun Chariots I-V
oil on acrylic domes, mirrors, iron tripods, wood,
diam. domes 100 cm, height variable, 2005-2006
exhibition view: In Situ Gallery, Aalst, B, 2006

Promenade parksculpture, 2005
computer simulation

Recall
oil on forex, iron, diam. 140 cm, 2006
exhibition view: On Display, In Situ Gallery, Aalst, B,
2006

p. 110

Posh
oil on canvas on plywood, iron
200x150x90 cm, 2005-2006
exhibition view: New York New York, Kunst-Zicht,
Ghent, B, 2006

p. 111

Sun Chariots I-V
oil on acrylic domes, mirrors, iron tripods, wood,
diam. domes 100 cm, height variable, 2005-2006
exhibition view: In Situ Gallery, Aalst, B, 2006

Thorazine sunrise, 2007
oil on acrylic domes, mirrors, steel cables, wood,
diam. domes 100 cm
permanent installation in Zebrastraat Ghent, B

p. 112

Dog
oil on acrylic dome, wood, diam. 140 cm, 2005
exhibition view: In Situ Gallery, Aalst, B, 2006

p. 113

Posh
oil on canvas on plywood, iron
200x150x90 cm, 2005-2006
exhibition view: New York New York, Kunst-Zicht,
Ghent, B, 2006

DE ANAMORFOSE VAN DE GLAMOUR

Na een artistieke incubatieperiode van een tweetal jaar vond Thomas Huyghe een positionering in zijn schilderen tegenover fotografie, publiciteit, massamedia, consumptieartikel en object. Door de navelstreng tussen 'schein' en 'schön' door te knippen, wil hij het beeld een nieuwe bestaansmogelijkheid schenken. Dit ging gepaard met de objectwording en fysieke verruimtelijking van zijn schilderijen. Hiermee ontworstelt hij zich aan de letterlijke platheid van de illusionistische ruimte en de cleane leegheid van het attractiebeeld.

Thomas Huyghe maakt gebruik van bolle oppervlakken en onregelmatige veelvlakken die soms voorzien zijn van reflecterende delen. Vooral het gegeven van de spiegeling roept de verwantschap op met een vertrekpunt binnen het oeuvre van de Amerikaanse kunstenaar Dan Graham die zich inspireerde op het fenomeen van 'windowshopping'. Naast begerenswaardige artikelen ziet de consument tevens een flauwe weerspiegeling van zichzelf in de etalageruit. Zijn en schijn, goederen en zelfbeeld vullen elkaar aan. Precies deze 'schizofrene synthese' vormt de kritische basis van Thomas Huyghe's hermanipulatie van het beeld. Tegenover deze merkwaardige verdubbeling van subject en consumptiegoed of -beeld, nodigt hij de kijker uit tot diverse ruimtelijke positioneringen. Door de eigen ruimtelijkheid manifesteren zijn schilderijen zich bijkomend als sculpturale entiteiten en verdraagt de presentatie weinig willekeur. Het unieke - maar singuliere - standpunt waarin de werkelijkheid gesublimeerd

wordt, breekt de kunstenaar dus open tot laterale of meervoudige posities. Door deze werkwijze ontstaat tijdens het waarnemingsproces een parallel aan de anamorfotische voorstelling. Hierin wordt het perspectivische systeem als eniggeldende realiteitsweergave in vraag gesteld. Ook de kubistische verbrokkeling en de filmische montage zijn regelmatig terugkerende strategieën en leiden tot een aliënerende beeldproductie.

De vervorming in de schilderijen is zowel structureel als expressief van aard en wil de dictatuur van het glamoureuze beeld ondermijnen. In een schilderwerk als *Sun Chariots* is de lach verzelfstandigd en lijkt een soort van prothese geworden te zijn. Een karretje dat van de ene naar de andere plaats of omstandigheid bewogen kan worden. Hoewel de zon er op die manier voor iedereen lijkt te zijn, camoufleert het attractiebeeld steevast de uitsluiting die in haar constructie vervat zit. In de verleiding zitten machtsmechanismen vervat die de kunstenaar nadrukkelijk wil reveleren. Daarom heeft Thomas Huyghe steeds bewust gekozen voor de schilderkunst: een medium dat binnen het waanzinnige beeldendebiet van het informatiedperk, fungeert als een vluchtheuvel uitnodigend tot 'stilstand'. Elk schilderij blijft een picturale uitdaging en door de ongebruikelijke vormgeving van de dragers ontstaat een gevarieerde verfaanbreng, compositorische complexiteit en gewaagde fragmentaties of kadreringen.

Stef Van Bellingen

DE ANAMORPHOSIS OF GLAMOUR

After an artistic incubation period of two years, Thomas Huyghe succeeded in defining the position of his paintings with regard to photography, publicity, mass media, consumption goods and object. By cutting the umbilical cord between appearance and beauty, Huyghe attempts to create a new vital potential for the image. In doing so, his paintings become objects that reach into the third dimension: Huyghe wrested himself from the literal flatness of the illusory space and the clean emptiness of the seductive image.

Huyghe uses spherical surfaces and irregular polyhedrons that are sometimes fitted with reflecting parts. This mirror aspect evokes the point of departure of the American artist Dan Graham, who found inspiration in the phenomenon of "window-shopping". While window-shopping, the consumer not only looks at potentially desirable goods, but also notices a faint reflection of himself or herself in the shop window. Being and appearance, goods and self-image complete each other. Precisely this "schizophrenic synthesis" provides the critical basis for Huyghe's remanipulation of the image. The strange duplication of subject and consumable or consumer image invites the viewer to look at the work from various perspectives, i.e. to try out different viewpoints in space. Because of their three-dimensionality the paintings also manifest themselves as sculptural entities and therefore they cannot

be presented in an arbitrary configuration. The artist breaks open the unique-but singular-standpoint in which reality is sublimated, which results in lateral or multiple positions. As a result, during the perceptive process a parallel with the anamorphic representation is generated, which leads to questions about the perspectival system as the only valid system to represent reality. Also a cubist fragmentation and cinematic editing are frequently recurring strategies that result in alienating images.

The distortion in the paintings is both structural and expressive and is intended to undermine the dictatorship of the glamorous image. In paintings such as *Sun Chariots* the laugh has become autonomous. It is as if it has become a sort of prosthesis. A trolley that can be pushed from one place or situation to the other. Though this seductive image seems intended to make everyone happy, its structure hides a form of exclusion. In the temptation of this image, there are mechanisms of power the artist explicitly wants to reveal. Huyghe has therefore consciously chosen for the medium of painting, a medium which within the mad stream of images of our information era functions as a refuge that invites to a "standstill". Each of Huyghe's paintings is a pictorial challenge and the unusually shaped supports result in a varied application of paint, compositional complexity and daring fragmentations or framings.

Stef Van Bellingen

